

Dobro je razsodil.

Aleksandriji je živel oče, ki je imel vže doraslega sina. Stanovala sta v lepi jednonadstropni hiši. Sin je bival v pritličji, očetovo je bilo pa prvo nadstropje. Pečala sta se vsak s svojim obrtom; če se prav ve, bil je oče prekupec, sin pa čevljar. Živela sta srečno in mirno.

Kar se primeri, da očeta ujame nevihta; ves premočen pride domov — ter se prehladi. Tako mu je stopilo v noge, da ni mogel po stopnicah. Kaj je hotel? Sinu je rekel, da naj se preseli v prvo nadstropje. Sam se je pa zdravil v pritličji. Skoro celo leto se je grel in kopal, predno je odpravil trganje iz nog. Ko popolnoma okreva, veli zopet sinu, naj se preseli v pritličje.

Toda ta ukaz ni bil sinu všeč. Prijetno se mu je zdelo v svetlem zgornjem nadstropji. Ves dan je požvižgaval pri odprtem oknu in nabijal svoja kopita, da je bilo veselje. A nihče ga ni motil.

Spodaj je bilo pa drugače. Če je le odprl okno, vtaknil je vsak svoj nos skozi nje ter pogledal, kako vleče smolar dreto.

To mu ni bilo po godu. Zato je zapiral okno in se jezil nad radovednim ljudstvom, da se mu je skrivil marsikak žebelj, ker ga je prejezno udaril po glavi. In sedaj naj bi se zopet preselil v pritličje? Tega vže ne, mislil si je, in se ni menil za očetov ukaz.

Stari oče je prosil z lepa, svaril resno, ukazoval, ali vse je bilo bob ob steno. Sin je sicer molčal, toda slušal ni in v svojo mer nabijal podplate in jih obadal s šilom.

Slednjič je bilo očetu vže preveč sinove trmoglavosti. Napravi se lepega dne, gre k turškemu sodniku in zatoži sina. Kmalu dobita oče in sin pečata od sodnije.

Ko stopita pred sodnika, pogleda ta sina od nog do glave ter vpraša očeta:

„Ali je ta vaš sin?“

„Moj sin Janez je ta,“ odgovori oče.

„Moj nepokorni sin Janez,“ popravi sodnik.

„Kake vere je vaš sin, oče?“

„Take, kakor jaz — katoliške.“

„Ali si res katoličan?“ praša Turek sina.

„Zares.“

„Naredi mi križ, kakor ga delate katoličani!“ veli ostro sodnik.

Sin se ne obotavlja, marveč takoj prične: „V imenu Boga Očeta in Sina“ — „Dovolj,“ zavpije sodnik. „Tvoja vera te uči, da je oče višje, kakor sin. Toraj živi po veri in hajdi v pritličje, oče pa v prvo nadstropje!“

Sodba je bila sklenjena. Sina je bilo sram, da ga je Turek tako naglo ugnal. Ali spoznal je dobro, da ni dovolj, če se lepih nauk le učimo; treba je, da tudi po njih živimo.

Naum.

